

Старији читаоци то углавном знају, али хајде да кажем због млађих генерација. Дакле, то је мање-више то. То смо ми. Ето тако смо играли, а тако смо отприлике и ратовали и политику водили. Барем последњих деценија. Топло – хладно. Крени – стани. Повремени неочекивани узлети, а онда пропаст и саплитање на мањим препрекама. Мало сопствена глупост, мало недостатак среће, мало потцењивање противника, мало судијска неправда, мало недорасло, збуњено и неодлучно вођство. И тако, када се све сабере и одузме, ето ти пораз чак и онда када се чини да је победа на дохват руке.

Можемо се правити као да то нема везе и да има важнијих ствари – наравно да има – али ипак боли. А док гледате Ганце како побеђују Американце и одлазе у четвртфинале, да би се тамо срели са, најблаже речено, не непобедивим Уругвајем, онда нервирање због још једне пропуштене шансе прераста у готово физички бол. А шта ће тек бити док једне од њих будемо гледали у полуфиналу не смем ни да помишљам. У сваком случају, тешко да ће у овом веку бити боље прилике да се умувамо међу „четири најбоља на свету“, а онда ионако више ништа није важно. И само ми немојте рећи како су, ето, у првом кругу испали и Французи и светски прваци Италијани. Да, али они су имали своје звездане тренутке пре четири, осам, дванаест година. А овај је, тако се наместило, требало/могао да буде наш.

У националном сећању, уругвајски судија Ларионда ће сада полако заузимати место поред злогласног Динста, Соренсена и других људи у црном који су се својим сумњивим одлукама, а каткад и отвореним крађама, испречили на нашем путу ка слави. (Пошто је у међувремену оштетио и Енглезе, сва је прилика да се Уругвајац неће јефтино извући. А додатно ме радује то што ће „фифина“ фудбалска мафија након оволиких судијских грешака вероватно тешко моћи да и даље безобразно одолева притиску за увођење електронске технологије при разрешавању спорних ситуација.)

Елем, није да нисмо оштећени. А, опет, с друге стране, нема сумње да смо углавном сами криви за оно што нам се догодило. Да, јесте оно био пенал – барем по критеријуму какав влада на овом светском првенству, и какав је, уосталом, на нама примењиван у прве две утакмице (две непотребне руке и два пенала против Гане и Немачке). Да, јесте да у мечу са Аустралијанцима нисмо имали ни среће. Али заборавља се да смо је (мислим, среће) и те како имали са Немцима, као и барем неколико пута током квалификација. Е, али такве ствари се превиђају или заборављају, а успеси аутоматски приписују нашем урођеном таленту и селекторовој генијалној тактици.

Не изводе се два најбоља играча (Јовановић и Красић) у одлучујућој фази одлучујуће утакмице. Шта је било са Коларовим – није га ваљда заиста одмарао за четвртфинале? Да и не помињемо што је са Гојком Качарем настављена неписана вишедеценијска локална традиција са великих такмичења по којој у том тренутку најбољи – и у најбољој форми – млади фудбалер обавезно греје клупу док по терену лопту мрцваре „искусни“, „уиграни“ и „заслужни“. Некад Златко Вујовић, некад Саво Милошевић, а данас – стегнимо своја звездашка срца – вероватно Жигић и Деки Станковић.

Но, горе и од самог пораза јесте ово усађивање губитничког менталитета оличеног у квазиреалистичном и оптимистичком („живот иде даље“) тону, који данас емитују селектор Антић и део тзв. конструктивних и „државотворних“ медија, задужених да одржавају морал нације (укључујући ту и изјаве да смо изашли из кризе или да учешће на мондијалу – последњи у групи – није неуспех). „Па, добро је“. „Важно да се нисмо обрукали“. „Могло је и горе“. „Сетимо се Немачке“. „Нисмо били инфериорни“. „Нисмо имали среће“. Не, није добро. Сем на махове, опет смо играли зихерашки, бојажљиво и ружно. А кад је почело да гори под ногама, онда и неорганизовано и смушено. Наравно да је могло горе. Али је поента да је могло и морало много боље. И по квалитету играчког кадра – а, богме, изгледа и по селекторској плати.

Глупо је после сваког неуспеха разапињати селектора на крст. Али је још глупље од пораза правити победу – са чиме смо, узгред речено, такође имали богато искуство „на овим просторима“. А да смо овај пут имали шансе да постигнемо и нешто више од „моралне победе“ и да то овога пута није био само навијачки трип показује и то да су нас чак и такви фудбалски ауторитети попут Алекса Фергусона и Арсена Венгера сматрали репрезентацијом која би „могла да изненади“ на овом мондијалу. А да и не говоримо о томе колику смо, на пример, подршку и симпатије, као и пре четири године, уживали у руским медијима и јавности. Но, то да разочаравамо пријатеље, док, истовремено, пријатно изненађујемо и награђујемо противнике, и то, опет, не само у фудбалу, такође, нажалост, већ постаје део традиције.

Али хајде да и ми, за промену, покушамо да погледамо ствар са ведрије и повољније стране. У последње две деценије велики спортски успеси су по правилу праћени неким државним и националним катастрофама. Када су фудбалери „Звезде“ постали прваци Европе – распала се земља и избио грађански рат. Када је кошаркашка репрезентација освојила првенство Европе у Атини 1995, уследила је „Олуја“, пад Крајине и прогон неколико стотина хиљада Срба. Па тако све до Чавићевих пливачких успеха и проглашења косовске независности. Ко зна шта би нас, евентуално, снашло сада, да су, којим случајем, наши фудбалери одиграли како се очекивало и како, теоретски, могу? Ко

Више од игре (2) - Време пораза

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 01 јул 2010 13:38

зна зашто је ово добро? Можда смо захваљујући Ларионди и Антићевој тактици за длаку избегли неку нову државну и националну погибел? „Олују“ на северу Косова, или нестанак Републике Српске? Никад се не зна. Зато, „ћути, добро је“, нисмо се обрукали“ итд.

(Краћа верзија овог текста објављена је у недељнику Време бр. 1017)